

Cristian Bădiliță



D  
E  
Z  
VĂȚĂTURI





Cristian Bădiliță

D

E

Z

VĂȚĂTURI

*din arhiva secretă a unchiului Serenus*

Cu 7 dezilustrații de  
**Marian Zidaru**



Tracus Arte

2016



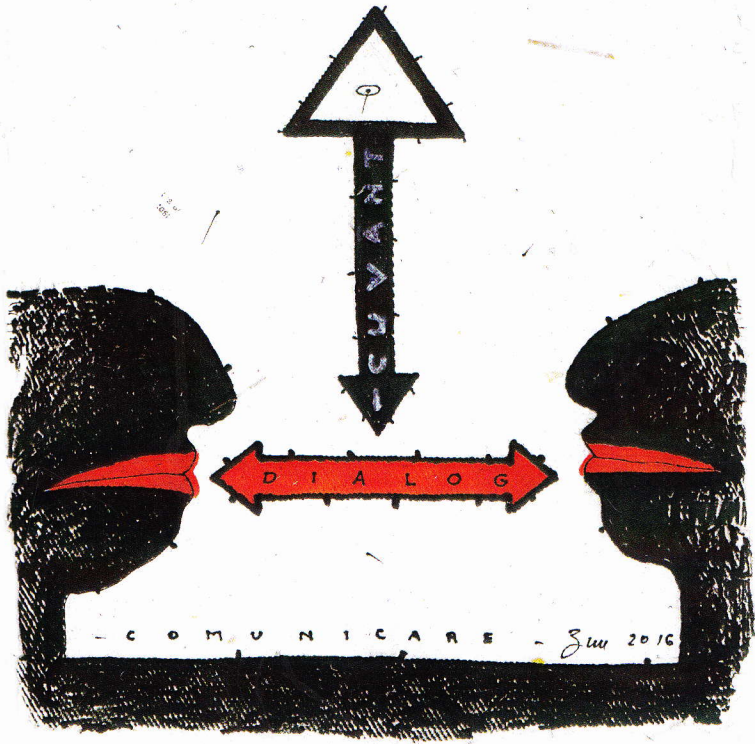
## Cuprins

Prolog / 7

DEZVĂȚĂTURI / 13

ELECTROC(Ă)UTĂRI / 63

Un epilog narativ la *Dezvățături* / 117



- C O M U N I C A R E - *[Signature]* 2016



## DEZVĂȚĂTURI

Un poem nu „face” și totuși inflectează, înfrunzeste, rodegie. „Faptuarea” naturii e altfel decât a noastră. Noi proiectăm, ne încordăm voioși, trufim, naturii îi iesz. Niciodată nu voi scrie o carte mai frumoasă și mai adevărată, mai scisă decât înfrunzirea unui poem.

„Faptuarea” naturii e altfel decât a noastră. Noi proiectăm, ne încordăm voioși, trufim, naturii îi iesz. Niciodată nu voi scrie o carte mai frumoasă și mai adevărată, mai scisă decât înfrunzirea unui poem.

inventând „dialogul” Dumnezeu a introdus în lume prostia. Dialogul este primul grad de perversitate a Logosului. Transformarea cuvântului adamic, plin de sens, inteligent, în operă: Eva, patroana istoriei și a Dialogului înginate de a fi inventată Eva cu cine creșterea Adam? Ca Dumnezeu, ea de la Tată la fiu, ca de la „bărbat” la bărbat.

„Faptuarea” naturii e altfel decât a noastră. Noi proiectăm, ne încordăm voioși, trufim, naturii îi iesz. Niciodată nu voi scrie o carte mai frumoasă și mai adevărată, mai scisă decât înfrunzirea unui poem.

Formidabilă pagină despre curaj, suferință și cunoaștere semnată N. Steinhardt. Notez ultimul paragraf: „Adevărată suferință e cea implicată de renunțarea tuturor bucuriilor pentru o idee, pentru o adevărată, o finută. Derivă din ceea ce Margot Puzo, în Nașul, a numit o concepție siciliană a existenței. Pentru a fi așa cum dorim să fim ori pentru a mărturisii ce cugetăm că este adevărat trebuie să ne te sperie suferința. Acropoli, compromisuri, subterfugii,



## 1

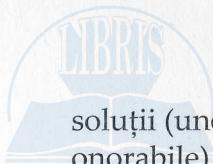
Un pom nu „face” nimic toată ziua și totuși înflorește, înfrunzește, rodește. „Făptuirea” naturii e altfel decât a noastră. Noi proiectăm, ne încordăm voința, trudim, naturii îi iese. Niciodată nu voi scrie o carte mai frumoasă și mai adevărată, mai *necesară* decât înfrunzirea unui pom.

## 2

Inventând „dialogul” Dumnezeu a introdus în lume prostia. Dialogul este primul grad de pervertire a Logosului. Transformarea cuvântului adamic, plin de sens, inteligent, în operetă. Eva, patroana Istoriei și a Dialogului! Înainte de a fi inventată Eva cu cine conversa Adam? Cu Dumnezeu, ca de la Tată la fiu, ca de la „bărbat” la bărbat.

## 3

Formidabilă pagină despre curaj, suferință și cunoaștere semnată N. Steinhardt. Notez ultimul pasaj: „Adevărata suferință e cea implicată de jertfirea tuturor bunurilor pentru o idee, pentru o atitudine, o ținută. Derivă din ceea ce Marco Puzo, în *Nașul*, a numit o concepție siciliană a existenței. Pentru a fi așa cum dorești să fii ori pentru a mărturisii ce cugeți că este adevărat trebuie să nu te sperie suferința. Acomodări, compromisuri, subterfugii,



soluții (unele inteligente, unele dibace, unele chiar onorabile) există, dar concluziile majore presupun, în orice domeniu, o reacție siciliană în prezența suferinței” (*Escale în timp și spațiu*).

4

*Istoria adevărată* (Lucian din Samosata): pe Lună, regatul condus de Endymion, nu trăiesc femei. Bărbații nasc copii. De fapt, ei *sunt* femei până la 25 de ani, apoi își schimbă sexul și devin bărbați cu funcție de reproducere. Lucian uită să ne spună ce fel de copii se nasc: fete și băieți, sau tot androgini prin alternanță? Și mai dementă e povestea „arboreenilor” din care, poate, se va fi inspirat Creangă în „Povestea poveștilor”. Arboreenii se nasc dintr-un testicul plantat în solul lunar.

5

Copilăriile marcate de suferință par de o sută de ori mai lungi decât copilăriile fericite.

6

Dacă vorba lui Hemingway – „o capodoperă e o carte despre care toată lumea vorbește, dar pe care n-a citit-o nimeni” – ar fi adevărată, atunci cultura română ar fi plină-ochi de capodopere. Nimeni nu citește mai nimic, dar toată lumea vorbește, laudă, canonizează ceea ce nu citește.



7

În adolescență eram „tobă” de matematică. Acum nu mai știu nici să extrag un radical. La ce mi-a folosit? La *aprofundarea ignoranței*. Dezcunoaște-te pe tine însuși!

8

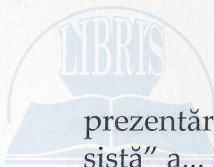
Devino propriul tău Străin! Străinul civilizator. Remarcă într-o doară (și-ntr-un dor): străinii civilizează, ridică stilul de viață al unei comunități la un nivel superior. Autohtonii, lăsați de capul lor, se împut.

~~Cel mai consumat pește în vremea lui Isus era, se pare, tilapia. Se spune că în celebra scenă a înmulțirii pâinilor și peștilor Isus ar fi avut la îndemână doi tilapia. Tilapia are obiceiul de a înota cu puii în gură, sau cu o piatră în gură (eventual metal). Așa se înțelege episodul relatat de Matei în cap. 17 (Isus îi spune lui Petru să ia bănuțul din gura unui pește și să plătească impozitul către romani). Englezii numesc tilapia „peștele sfântului Petru”.~~

9

Internetul în slujba marginalilor. Acum cincisprezece ani mă număram printre cei douăzeci, treizeci de europeni care citiseră o carte de Nicolás Gómez Dávila. Acum, Don Nicolás e tradus în franceză, germană, italiană, poloneză și se bucură de câteva





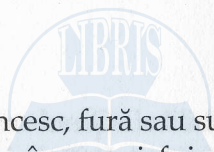
prezentări excelente pe internet. Ironia „progresistă” a... sorții.

10

Gradul de civilizație (dar și starea psihică) a unui om se cunoaște după mers. Spre deosebire de occidentali românii merg șleampăt, chinuit, împrăștiat, *întâmplător*, ca și cum deplasarea ar fi o povară sau ar căra pietre în buzunare. Femeile au în general privirile plecate, iar atunci când înaintează parcă își ascund picioarele. Și femeile și bărbații merg cu obidă, fără acea plăcere de a merge pe care o remarci la occidentali. În fond, mersul e actul estetic uman cel mai vizibil.

11

Orașul comunisto-ceaușist perfect descris în *Balanța* lui Băieșu. Vorbește un milițian: „Orașul nostru este foarte eterogen din punct de vedere social. Peste șaptezeci la sută dintre locuitori provin din mediul rural, veniți aici ca să lucreze la Combinatul chimic, la Combinatul de prelucrare a lemnului și la Fabrica de ciment. Mulți sunt veniți din Moldova, mai precis din nordul Moldovei și aceștia sunt cei mai periculoși din punct de vedere moral. Ei săvârșesc optzeci și cinci la sută dintre infracțiuni, restul aparținând elevilor de liceu sau de la școlile profesionale, care au predilecție să-și violeze profesoarele și să-i bată pe profesori. Treisprezece la sută din populație este alcătuită din țigani, dintre care trei sferturi nu



muncesc, fură sau sunt în închisori. Acționează mai puțin în oraș, jefuiesc, de obicei, iaseurile și ceapeurile, fură grâu, porumb, nutrețuri, zarzavaturi și legume, mai ales roșii și gogoșari.”

~~Pe unii îi obosesc: adevărul, curajul, demnitatea, nu minciuna, lasitatea, slugarnicia. E drept, virtutea n-a avut niciodată cota prea ridicată și e OBOSIToare.~~

12

Locotenentul Colombo intră într-o galerie de artă și după ce caaaaaaaască larg maxilarele de uimire contemplând câteva sculpturi „postmoderne” întrebă arătând spre tavan: „Aceasta cât costă?” „Aceasta e gura de aerisire” îl apostrofează, ofensată, proprietara.

13

Regăsit două cărți poștale primite *illo tempore* de la un prieten. Pe una scrie: „Întrucât stridia nu e capabilă de pasiuni o socotim o vietate marină virtuoasă.” Pe a doua: „*L'homme politique veut exercer le pouvoir, le moine, s'en débarasser.*” Ce filosssofi eram în tinerețea noastră utecist-avangardistă!

14

Există patru „motorășe” ale sufletului, după avva Macarie: voința, conștiința, intelectul și facultatea de a